

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

XVI. Annotatio. De Humilitate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

considerationem de tribus modis humilitatis præmitti, atque tum demum meditationem de tribus classibus fieri debere.

XVI. ANNOTATIO.

De Humilitate.

Pro sexta die post meditationem de tribus modis Humilitatis.

Triplex hîc occurrit quæstio ad humilitatis considerationem pertinens. Prima est, qualis Salvatoris, & sanctissimæ ejus Matris humilitas fuerit. Altera, in quo nostra humilitas imitari possit humilitatem Filij DEI. Tertia, num in eo sensu hîc de humilitate loquamur, quo tam in secundo puncto meditationis vitæ Christi accepimus, & quo illam accipiemus in secunda meditatione de Redemptoris nostri Passione, quando considerabimus JESU morientis humilitatem. Ad singula breviter respondeo.

Humilitas ergo Salvatoris & beatissimæ Matris ejus alia non fuit, quàm illa sit, quæ ex tertio puncto meditationis de tribus modis humilitatis apparebit. Erat nempe serius quidam & sincerus amor, quo se annihilari quodammodo volebant, quòd id naturæ suæ nihilominus mereri intelligerent: (de filio cum loquor, naturam ejus humanam intellige) & hic scilicet amor,

amor, ille fuit, qui persuasit, ut cum voluptate
& gaudio omnes vilipensiones, & contemptus
admitterent, qui Deo annuente ipsis accidere

Et Humilitatis quidem hujus exercitatio
in mortali adhuc vita obita, tam sunt man-
ifesta, ut inutile sit illas enumerare. Majus vi-
etur dubium, quales Sanctissimæ hæ Personæ
humilitatis actus in gloria exerceant. Sed
hos difficile est reperire, maxime, cum in
cabilem Salvatoris humilitatem intueri
quam in SS. Altaris Sacramento exercet;
tam paucis cognitus, à multis offenditur,
nil de flagitiosis illis sathanæ ministris,
sagisque dicam, qui Divino hoc mysterio
scelera prorsus infanda non raro abutuntur
quod utique ad stupendam gloriosi Redemp-
tionis humilitatem pertinet, quæ ille omnes has
jurias & contemptus acceptat, ex nihili
suae humanæ consideratione, quæ sicut
rem meretur infinitum, in quantum cum
no VERBO conjuncta est, ita, si secundum
consideretur, nihil est, & nihil meretur,
conqueri de contemptibus, quos patitur,
Ecce exercitium sanè nobile humilitatis
demptoris tui, sedentis in gloria Dei Patris
tatem jam placet intueri? considera illam,

est, augustissimam, Altissimi scilicet Matrem,
 honoratam in Filij sui laudibus, contemptam in
 eisdem injurijs; & attende, quam promptè
 indignissimas sui vilipensiones acceptet, ut
 quæ in se, & de se nihilum se esse memi-
 nit, quamvis ex immensa DEI liberalitate Ma-
 ter sit potentissimi incarnati Filij DEI: acce-
 pit, inquam, has Filij sui injurias, in Matris
 respectum redundantes; quia intelligit,
 nihil sibi deberi excellentius, & hanc ipsam
 contemptuum acceptationem, cum justissima
 DEO ita disponenti peræquè sibi glorio-
 sum esse. Si quid ultra desideres, quod ad humili-
 tatem spectet, quam eadem optimi DEI Mater,
 in celo jam cum Filio regnans, exerceat, blas-
 phemias, si lubet, illas tecum enumera, quas pa-
 tur à Virginitatis suæ, à maternæ dignitatis,
 potentix, misericordiæ, & reliquarum perfe-
 ctionum flagitiosis hostibus. DEUM immorta-
 lem! quanta, quamque profunda in tanta Ma-
 ter annihilatione! plura reperies, si ut partici-
 pem injuriarum Filij sui illam consideres. |

Ut nihil jam de oblivione illa dicam, in qua
 sunt & Filius & Mater, neque cogniti, neque
 honorati à pluribus, qui tanquam subditi utri-
 usque Majestatem agnoscere, & revereri debe-
 rent. Quæ tamen attulimus, ad hoc sufficiunt,

X x 5

ut

ut intelligas, quàm profundè DEI Filius, & clarissimè acceptando, quidquid contemptuum, & providentiâ non impediente, illis irrogatum, unâ tamen immensitatem gloriæ suæ prosequendo, absque eo, quòd veræ humilitatis rati- bus advenfentur, quâ magistrâ scilicet judicium Augustam illam, in qua versantur, gloriâ- jestatem, nullis suis meritis, sed ab incogniti summi Numinis bonitate sibi obtigisse, à quo nihil educi, & ad tantam honoris celebritatem fuerunt elevati. Atque ita amor gloriæ amor charitatis est proprius, quâ & sibi, & creaturæ gratulantur bonum illud, quòd magnifica DEI manu cuique impertitum est, & infinitæ scilicet bonitatis providentiæ, & in omnibus consiliis suis amabili. Et amor non impedit, quò minùs debitas in suo abjectiones diligant, eosque contem- cum gaudio admittant, quos, DEO permissu te, vident sibi contigisse.

Ad alterum, quòd proposui, quæ sit spondeo, humilitatem nostram, si quidem Servatoris nostri Exemplum genuina sit, esse, ut amorem nobis vilipensionis nostræ suadeat, profectum ex nihili nostri confusione, cum eo insuper, quoad morivum am-

Filius, & licet
 e, libere
 otuum, d
 rogati
 suz pol
 atis ra
 icet ju
 glori
 ab in
 gisse, à
 oris cel
 or glori
 sibi, &
 quod
 im est
 tia, &
 bili. E
 ebitas
 contem
 p per
 quæ sum
 si quid
 na fit,
 nostra
 cond
 um an
 h

us, excessu, ut consideratis peccatis nostris,
 memus, quæramus, & acceptemus cum gau-
 do, quidquid triste nobis, & adversum immit-
 tur. Salvatoris enim nostri humilitas amare
 adversas, tanquam peccatis suis debitas, non
 vocuit, id, quod de Matre quoque purissima ve-
 rum est, utroque scilicet ab omni tam originali,
 quam actuali noxâ exempto. Id ergo, quod sum-
 mum potuit, quoad hoc motivum, Filij & Ma-
 tris hujus humilitas, hoc est, quòd consideratâ
 curâ suâ, tanquam ab Adamo descendente, li-
 berè pœnas illas in se tolerarent, quæ pecca-
 ti Adam debite totum humanum genus affli-
 gebant, quamquam nulla criminis ad sanctissi-
 mas illas animas pertineret communio.

Quia tamen DEI Filius æterno se Patri in ly-
 ceo pro nobis obtulit, ideo peccata nostra in se
 propter Divinis oculis, tanquã propria suscepit,
 seque tanquam pro suis debitis Divinæ Justi-
 tiæ ad omne supplicium, nobis debitum ultro
 obtulit. Quo in negotio sua ipsum humilitas
 impulit, ut quæreret, & amplecteretur, quidquid
 in mentorem æterno Patri placitum intellexit,
 tanquam reis hominibus, atque ad eò tanquam
 sibi quoque rei hominis habitum induto debi-
 tum. Longè se aliter nobiscum res habet, qui si
 sincerè humilitatem colimus, dolores omnes &
 æru-

arumnas à Divina nobis voluntate immittit, tanquam piaculares nostrarum offensarum vices dicitas, excipimus & amamus.

Denique ut & tertio quæsito satisfiat, in meditationibus de Vita & Passione Christi, humanitatis nomine intelligimus virtutem, quæ singulari modo amorem honoris, & fugam contemptuum moderetur; hinc verò in latiori sensu proponimus, quò se extendat ad omnem naturam, gratiam, & gloriam bonam, & ad omnibus his contraria mala, eaque sive privative, sive positive opposita. Humilitas ergo, ut hic describimus, talis est, ut ad plenam nosmet abnegationem promoveat, nobisque virtutis mori ita faciat, ut interimat potius, temperet amorem, quo propriam voluntatem nostram, honores, & delicias, ac opes seculi prosequi; quo fit, ut unà tres illas toties commendatas virtutes, quas in Vita & Mortu demptoris nostri contemplamur, comprehendat.

Proprie igitur humilitas illa, quam in meditatione de tribus modis humilitatis explicamus, ejusmodi virtus est, quæ ab omni proprio amore liberat, quæ omnem à creatura creatum separat, & sic tandem ad omnium tantum cultum animos disponit, cum alia natura

unum, singulæ certi cuiuspiam objecti amorem temperent. Ex quibus omnibus satis, nisi fallor, intelliges, quàm sapienter S. Ignatius pronuntiaverit, humilitatem infallibili virtute minimum ad omne bonum disponere, utpote cuius beneficio omnis peccati causa, hoc est, omnis amoris proprii immoderata vivacitas tollitur.

XVII. ANNOTATIO.

De Electione.

Pro sexta die. Ante Considerationem.

Cum vererer, ne injuriam & S. Ignatio, & religioso lectori facerem, si quæ breviter manibus ille mentium Magister pauculis admodum verbis de electione complexus est, ego imperitè acrius auderem deducere; hic metus pœne in modum me extremum impulit, ut nihil omnino equi propemodum statuerim de re, quæ in frequentissimis eventibus non potest non esse utilissima. Ut neutrum jure mihi quisquam exprobet, ipsa S. Ignatij super hac re sensa ita proponam, ut fundum tamen penetrare, & ad omnium, qui legent, intelligentiam explanare non contendam, certus, quòd, post multam operam, agrè effecturus essem, quod penetrarem.

Est quidem hæc eligendi praxis, res ad frequenten-